

UDK 343.1(497.5)“2017“

343.163

351.746.2

Primljeno 17. listopada 2017.

Stručni rad

Ksenija Pavić***Dr. sc. Stjepan Gluščić****

ODNOS POLICIJE I DRŽAVNOG ODVJETNIŠTVA PREMA VII. NOVELI ZKP***

U radu se analizira odnos državnog odvjetništva i policije sukladno izmjenama i dopunama Zakona o kaznenom postupku (NN 70/07), tj. sukladno tzv. sedmoj noveli. Uz analizu postojećih normativnih rješenja analiziraju se temeljne zadaće policije i državnog odvjetništva u okviru kaznenog progona te njihov međusobni odnos kao preduvjet uspješnog ostvarivanja zakonom određenih zadaća.

Ključne riječi: državno odvjetništvo, policija, kazneni postupak, suradnja

1. UVOD

Kazneni postupak, općenito govoreći, ovakav kakav danas poznajemo rezultat je mnogobrojnih utjecaja, povijesnog razvoja i tradicije, državnog uređenja i shvaćanja pravne države, razvijenosti institucija koje djeluju u okviru kaznenog pravosuđa, stupnja povezanosti s međunarodnim organizacijama, prihvaćenog stupnja zaštite prava građana te brojnih drugih čimbenika.¹ Važeći kazneni postupak rezultat je i normativnog uređenja koje je Hrvatska započela još 1997. godine (u daljnjem tekstu ZKP/97), kad je donijela novi ZKP,² kojim je kazneni postupak uređen sukladno stajalištima Ustava RH o zakonodavnom uređenju postupka, koji mora biti u skladu i s međunarodnim odredbama o zaštiti temeljni ljudskih prava i s ciljem da se postigne optimalni odnos između težnje za učinkovitošću i težnje za zaštitom osoba protiv kojih se vodi postupak.³

* Ksenija Pavić, županijska državna odvjetnica Bjelovar

** Dr. sc. Stjepan Gluščić, Visoka policijska škola, Zagreb

*** Ovaj rad je financirala Hrvatska zaklada za znanost projektom 8282 “Hrvatska kaznenopravna suradnja u Europskoj uniji i regiji: nasljeđe prošlosti i izazovi budućnosti (CoCoCrim)”.

¹ Gluščić, S.: Pravni standardi i istražne djelatnosti policije u prethodnom kaznenom postupku, MUP RH, Zagreb, 2011, str. 41.

² Narodne novine, broj 110/1997.

³ Krapac, D.: Zakon o kaznenom postupku i drugi izvori hrvatskog kaznenog postupnog prava, III. – VI. izdanje, Narodne novine, Zagreb, 2006, str. 9 i dalje.

Kao temeljna ishodišta izrade ZKP/97 navedena su nastojanja da se u našem kaznenom postupku prihvate i razrade temeljna prava i slobode građana te prava obrane, kako to proizlazi iz ustavnih i međunarodnopravnih odredaba, zatim uvažavanje novih uzroka i pojavnih oblika kriminaliteta, napose organiziranoga, te rasterećenje kaznenog pravosuđa i uvođenje mogućnosti bržeg i djelotvornijeg rješavanja kaznenih predmeta.⁴

Važnu novinu u ZKP/97 predstavljala je ograničena normativizacija prikupljanja obavijesti od osobe kojoj je oduzeta sloboda (uhićenika). Tako je ZKP/97 propisivao obvezu policije da osumnjičenu osobu kojoj je oduzeta sloboda,⁵ a od koje se žele prikupljati obavijesti, prije početka razgovora mora upozoriti na osnove sumnje koje stoje protiv nje, pravo "na šutnju" te pravo na pomoć branitelja, i omogućiti joj učinkovito korištenje prava na branitelja (čl. 177. st. 5. ZKP/97).⁶ Na takav način policija je trebala postupati i prema okrivljeniku kod kojeg se provodila pretraga stana. Zapisnici o iskazu osumnjičenika danom u nazočnosti branitelja mogli su se uporabiti kao dokaz u postupku. Uz navedenu normativizaciju prikupljanja obavijesti važno je istaknuti da je prihvaćena i nova koncepcija „zakonitih dokaza“. Sve sudske odluke, a ne samo presude, moraju se temeljiti na zakonitim dokazima, a koncepcija nalaže sudu da kao osnovu za izdvajanje nezakonitih dokaza koristi i ustavne, a ne samo norme Zakona o kaznenom postupku. Posljedice te koncepcije za izvide, ponajprije za rad policije, ali i državnog odvjetništva, dugotrajne su i predstavljaju prekretnicu u načinu prikupljanja dokaza i u osnovi vrijede i danas.⁷

⁴ *Ibid.*, str. 10 i dalje.

⁵ Prema čl. 170. st. 1. t. 8. „Uhićenik je osoba prema kojoj je primijenjena bilo koja mjera ili radnja koja dovodi do lišenja slobode te osobe.“

⁶ „(5) U prikupljanju obavijesti redarstvene će vlasti osumnjičenika koji je uhićen ili protiv kojeg treba poduzeti pretragu stana upozoriti prema odredbama članka 4. i članka 5. ovoga Zakona. Na osumnjičenikov zahtjev, redarstvene će mu vlasti omogućiti da uzme branitelja i u tu svrhu zastati s prikupljanjem obavijesti od osumnjičenika ili poduzimanjem pretrage stana do dolaska branitelja, a najkasnije do dva sata od kada je osumnjičenik mogao uzeti branitelja. Ako je iz okolnosti vidljivo da izabrani branitelj u tom roku ne može doći, redarstvene će vlasti osumnjičeniku omogućiti da uzme branitelja iz reda odvjetnika s liste dežurnih odvjetnika koju za područje županije sastavlja Odvjetnička komora i dostavlja nadležnim policijskim upravama uz izvješće županijskom sudu. Vrijeme zastajanja redarstvenih vlasti u prikupljanju obavijesti ili pretrage ne računa se u zakonski rok privođenja istražnom sucu. Ako osumnjičenik ne uzme branitelja ili pozvani branitelj u tom roku ne dođe, redarstvene vlasti mogu nastaviti s prikupljanjem obavijesti od osumnjičenika ili s poduzimanjem mjere pretrage stana. Državni odvjetnik ima pravo biti nazočan ispitivanju.“

⁷ „Čl. 9. / ZKP 97 (1) Sudske se odluke ne mogu utemeljiti na dokazima pribavljenim na nezakonit način (nezakoniti dokazi). (2) Nezakoniti jesu oni dokazi koji su pribavljeni kršenjem Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom zajamčenih prava obrane, prava na dostojanstvo, ugled i čast te prava na nepovredivost osobnog i obiteljskog života, kao i oni dokazi koji su pribavljeni povredom odredaba kaznenog postupka i koji su izričito predviđeni ovim Zakonom te drugi dokazi za koje se iz njih saznalo.“

Državni je odvjetnik određen kao centralni subjekt izvida kaznenih djela. Policija je morala pravodobno prema državnom odvjetniku usmjeriti sva svoja saznanja, formalna i neformalna, o kaznenim djelima i počiniteljima te slijediti njegove upute o tijeku i načinu provedbe izvida. Uloga državnog odvjetnika bila je pravodobno ocjenjivati kvalitetu pribavljenih dokaza. Policija je ostala glavno državno tijelo otkrivanja kaznenih djela i počinitelja, usmjereno na državnog odvjetnika, ali i sa samostalnim ovlastima i obvezama postupanja u izvidima kaznenih djela, uz obvezu da u roku od 24 sata od započinjanja izvida o tome obavijesti državnog odvjetnika te dalje postupuje prema njegovim uputama (čl. 177. st. 1. ZKP/97). Ta odredba jasno određuje odnos između policije i državnog odvjetnika te upućuje na smjer daljnjih promjena u ZKP/08.

Uloga policije prema ZKP/97 te cjelokupno uređenje prethodnog postupka karakterizira normativizacija ključnih policijskih radnja tijekom izvida, povećanje broja „istražnih“ radnja koje se tijekom izvida mogu poduzeti pod uvjetima opasnosti od odgode, normativizacija policijskih radnja oduzimanja slobode i uvođenje kataloga posebnih, prikrivenih izvidnih radnja za teška kaznena djela.⁸

Zakon o kaznenom postupku iz 2008. godine ponajprije je reformirao prethodni kazneni postupak. Temeljna promjena odnosila se na ukidanje sudske istrage i njezino transformiranje u državnoodvjetničku istragu, gdje su, uz stadij optuživanja, izvršene najveće promjene.

Sljedeća važna izmjena novoustrojenog postupka znatno je uvjetovana donošenjem odluke Ustavnog suda RH 19. rujna 2012. godine, kojom je utvrđeno kako Zakon o kaznenom postupku iz 2008. godine nije u skladu s 18 članaka Ustava RH i šest članaka Europske konvencije o zaštiti temeljnih prava i sloboda, odnosno da su 43 članka ZKP/08 protivna Ustavu RH.⁹ Tu etapu, treću po važnosti razvoja, naši teoretičari označavaju kao konstitucionalizaciju, judicijalizaciju i europeizaciju hrvatskog kaznenog postupka.¹⁰ Ta posljednja

⁸ Odredbe čl. 177.–179. i čl. 184. ZKP/97 omogućavale su policiji samostalno poduzimanje hitnih dokaznih radnji kroz ovlasti koje su se odnosile na otkrivanje kaznenih djela i počinitelja te prikupljanje podataka o dokazima za potrebe kaznenog postupka, ponajprije kroz poduzimanje općih izvida kaznenih djela (čl. 177.–179. ZKP/97), te, ako je postojala opasnost odgode i prije pokretanja istrage, obavljanje pretrage, privremeno oduzimanje predmeta, prepoznavanje, očevid, uzimanje otisaka prstiju i drugih dijelova tijela te određivanje potrebnih (hitnih) vještačenja osim obdukcije i ekshumacije (čl. 184. ZKP/97). Policija je, uz povezanost s državnim odvjetnikom kroz nadzornu i usmjerivačku ulogu (čl. 174. st. 2. i 177. st. 1. ZKP/97), dobila i posebne ovlasti kod kaznenih djela organiziranog kriminaliteta kroz normiranje posebnih izvida kaznenih djela privremenim ograničenjem ustavnih prava i sloboda (čl. 180.–183. ZKP/97). Vidi i Gluščić, S.: Pravni standardi i istražne djelatnosti policije u prethodnom kaznenom postupku, MUP RH, Zagreb, 2011.

⁹ Đurđević, Z.: Odluka Ustavnog suda RH o suglasnosti Zakona o kaznenom postupku s Ustavom, HLJKPP, br. 2/12, str. 409–438.

¹⁰ Đurđević, Z.: Rekonstrukcija, judicijalizacija, konstitucionalizacija, europeizacija hrvatskog kaznenog postupka V. novelom ZKP/08: prvi dio, HLJKPP, br. 2/13, str. 315–362.

etapa višeznačna je i međusobno isprepletana. Konstitucionalizacija kaznenog postupka rješava i određena pitanja koja se nameću prihvaćanjem direktiva kojima se uređuju pojedina pitanja koja su rješavana i Odlukom USRH te se istodobno odnose i na judicijalizaciju, jer se rješavanjem pitanja jačanja uloge suda u postupku rješava i pitanje kontrole nad ostvarivanjem prava okrivljenika, dok europeizacija proizlazi iz obveza usklađivanja kaznenog procesnog prava s pravom Europske unije. Direktive Europskog parlamenta i Vijeća od prihvaćanja Lisabonskog ugovora temeljni su propisi kojima se usklađuju kaznenopravni sustavi država članica EU-a. Judicijalizacija se odnosi na jačanje ovlasti suda u svim stadijima kaznenog postupka te na uspostavljanje i jačanje sudske zaštite okrivljenika u kaznenom postupku. Upravo posljednja, sedma novela ZKP-a rezultat je tih obveza.

2. OPĆENITO O ODNOSU POLICIJE I DRŽAVNOG ODVJETNIKA TIJEKOM KAZNENOG POSTUPKA

Državni je odvjetnik stožerna figura cjelokupnog prethodnog postupka. Temeljno je pravo i obveza državnog odvjetnika progon počinitelja kaznenih djela za koja se progoni po službenoj dužnosti. U okviru te dužnosti: poduzima potrebne radnje radi otkrivanja kaznenih djela i pronalaženja počinitelja; poduzima izvide kaznenih djela te nalaže i nadzire provođenje pojedinih izvida radi prikupljanja podataka važnih za pokretanje istrage; donosi naloge i provodi istragu; provodi i nadzire provođenje dokaznih radnja; predlaže privremene mjere osiguranja oduzimanja imovinske koristi; odlučuje o odgodi kaznenog progona; pregovara i sporazumijeva se s okrivljenikom o priznanju krivnje i sankciji; podiže i zastupa optužnice, predlaže izdavanje kaznenog naloga; daje izjave da neće poduzeti kazneni progon kod tzv. parcijalnog imuniteta svjedoka; podnosi žalbe protiv nepravomoćnih sudskih odluka i izvanrednih pravnih lijekova protiv pravomoćnih sudskih odluka; sudjeluje u postupku povodom zahtjeva za sudsku zaštitu protiv odluke ili radnje tijela uprave nadležnog za izvršenje kazne ili mjere oduzimanja slobode izrečene pravomoćnom presudom u kaznenom postupku te poduzima druge mjere predviđene zakonom (čl. 38. ZKP-a).

Zadaće policije u kaznenom postupku mogu se sistematizirati kao poduzimanje izvidnih mjera i radnja (neformalna policijska djelatnost) sukladno odredbama ZKP-a i Zakona o policijskim poslovima i ovlastima;¹¹ poduzimanje mjera ograničenja slobode kretanja; poduzimanje dokaznih radnja i po-

¹¹ Izvidi kaznenih djela središte su predistražnog postupka. Radnje koje se tijekom izvida poduzimaju usmjerene su na otkrivanje kaznenog djela i njegova počinitelja te pribavljanje obavijesti važnih za postupak. Nakon usvajanja ZKP/08 normiraju se Zakonom o policijskim poslovima i ovlastima, a ne Zakonom o kaznenom postupku.

duzimanje posebnih dokaznih radnja. Konkretna normativna rješenja ZKP-a određuju ulogu policije tijekom izvida i kaznenog postupka kao tijela koje pojedine radnje poduzima samostalno ili po nalogu ili prethodnom odobrenju državnog odvjetnika, ali uvijek uz prethodno ili naknadno izvještavanje odvjetništava o poduzetom.¹²

Iz tih temeljnih navoda proizlazi i odnos policije i državnog odvjetnika tijekom kaznenog postupka. Naime člankom 38. stavkom 1. Zakona o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17), u daljnjem tekstu: Zakon o kaznenom postupku, definirane su glavne zadaće i ovlasti državnog odvjetnika na način da je „temeljna ovlast i glavna dužnost državnog odvjetnika progon počinitelja kaznenih djela za koje se kazneni postupak pokreće po službenoj dužnosti.“ Za uspješno ostvarivanje zakonom propisanih zadaća državnog odvjetništva nužna je ne samo dobra suradnja nego i permanentan kvalitetni zajednički rad državnog odvjetništva i policije.

Uspjeh državnog odvjetnika u postupku uvelike ovisi o uspješnosti i zakonitosti provedenih izvida i dokaznih radnja u prethodnom postupku, a te izvide, kao i dio dokaznih radnja, u pravilu provodi policija, bilo da to čini samoinicijativno bilo po nalogu državnog odvjetnika.

Zbog toga zasigurno nema državnog odvjetnika koji se ne bi složio s konstatacijom da je državno odvjetništvo u radu na većini kaznenih predmeta uspješno onoliko koliko su uspješna policija i druga tijela u otkrivanju kaznenih djela i njihovih počinitelja.

Upravo je uloga policije od presudne važnosti u otkrivanju kaznenih djela i pronalasku počinitelja.¹³

Zakonom o kaznenom postupku propisana je, pored ostalih, ovlast državnog odvjetnika da poduzima potrebne radnje radi otkrivanja kaznenog djela i pronalaska počinitelja.

Međutim državni odvjetnik u predmetima nepoznatih počinitelja kaznenih djela u pravilu ne raspolaže ni s dovoljno informacija, ni tehničkom opremljenošću, ni stručnim znanjima iz područja kriminalističke tehnike i taktike, koja su neophodna za otkrivanje kaznenih djela i počinitelja tih kaznenih djela, te je otkrivanje počinitelja kaznenih djela i prikupljanje svih važnih činjenica i dokaza vezanih za kaznena djela u kojima je počinitelj nepoznat primarna zadaća policije.¹⁴

¹² Tomašević, G.; Krapac, D.; Gluščić, S.: Kazneno procesno pravo: udžbenik za visoke škole, Narodne novine, Zagreb, 2016, str. 223.

¹³ Pavišić, B.: Novi hrvatski Zakon o kaznenom postupku, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2008, str. 489-602. Pavišić navedenu tvrdnju ističe kao pretpostavku uspješnog kaznenog progona, neovisno o vrsti kaznenog postupka, a ističe je kao temeljnu u postojećem modelu postupka.

¹⁴ Policijski poslovi normirani su čl. 3. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima.

Uloga državnog odvjetnika u smislu te zakonodavne odredbe sastoji se u poduzimanju onih radnja koje su neophodne da bi se osigurala procesna valjanost postupanja policije ili istražitelja te zakonitost pribavljanja pojedinih dokaza na način da državni odvjetnik na prijedlog policije daje naloge za provođenje pojedinih vještačenja ili pak na obrazloženi prijedlog policije traži potrebne naloge od suca istrage kako bi se provele pojedine dokazne radnje, primjerice pretraga osobe ili prostora na zakonom propisani način, te kako bi se ti dokazi kao valjani dokazi mogli koristiti u kaznenom postupku.¹⁵

Nakon dobivanja informacija koje upućuju na sumnju na počinjenje kaznenog djela policija je dužna temeljem Zakona o policijskim poslovima i ovlastima, kao i temeljem odredaba Zakona o kaznenom postupku, prije svega odredbe članka 207. Zakona o kaznenom postupku, utvrditi odlučne činjenice provođenjem kriminalističkog istraživanja te, nakon što se utvrdi postojanje osnova sumnje da je određena osoba počinila kazneno djelo, o tome obavijestiti državnog odvjetnika i eventualno zatražiti savjetodavni sastanak ukoliko se radi o spornim činjeničnim ili pravnim pitanjima, a ako to nije slučaj, podnijeti kaznenu prijavu.

U velikoj većini predmeta, posebice onih iz područja općeg kriminaliteta, na opisani se način u praksi i postupa.

Tek u manjoj mjeri, i to kod naročito složenih kaznenih djela, osobito onih iz nadležnosti Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, državni odvjetnik pojedine izvide provodi sam, a u određenoj fazi postupanja daje potrebne naloge za provođenje izvida policiji. U tom slučaju nadzire provođenje tih izvida, koordinira njime i usmjerava ga.

¹⁵ Primarna uloga državnog odvjetnika u prethodnom postupku vezana je uz njegovu obvezu pokretanja kaznenog postupka ukoliko su ispunjene zakonom propisane pretpostavke. Odluke kojima državni odvjetnik pokreće kazneni postupak jesu: donošenje rješenja o provođenju istrage (čl. 217. ZKP/13) ili podizanje optužnice kad se ne provodi istraga (čl. 341. ZKP/13), za koje je nužan uvjet postojanje osnovane sumnje da je okrivljenik, određena osoba, počinio kazneno djelo (čl. 216. st. 2., čl. 217. st. 1. i čl. 341. st. 2. i 3.), a dosezanje te razine sumnje utemeljene na dokazima može se odrediti kao cilj svih izvida. Razlikujemo aktivnosti i odluke koje se odnose na pokretanje i odluke koje se odnose na započinjanje postupka. O pokretanju postupka odluku donosi državni odvjetnik, a odluku o započinjanju kaznenog postupka donosi sud. Razlikovanje pokretanja i započinjanja kaznenog postupka, odnosno njihovo normativno uređenje u ZKP/13 u odnosu na rješenje ZKP/08, dovelo je do određenja istrage kao stadija kaznenog postupka. Gluščić., S.: Izvidi kaznenih djela prema noveli Zakona o kaznenom postupku, HLJKPP, br. 2/2013, str. 613–630.

3. NEKA TEMELJNA PITANJA O ODNOSU POLICIJE I DRŽAVNOG ODVJETNIKA U SVJETLU SEDME NOVELE ZAKONA O KAZNENOM POSTUPKU

Uspjeh državnog odvjetnika u progonu počinitelja kaznenih djela u svjetlu sedme novele Zakona o kaznenom postupku u još će većoj mjeri ovisiti o uspješnom i zakonitom radu policije.

To vrijedi posebno uzmu li se u obzir nove ovlasti policije propisane novim člancima 208., 208.a i 208.b¹⁶ Zakona o kaznenom postupku.

Naime u Glavi XVIII. Zakona o kaznenom postupku sadržane su odredbe koje se odnose na dokazne radnje koje može provoditi državni odvjetnik, istražitelj po nalogu državnog odvjetnika, a neke od dokaznih radnja pod određenim pretpostavkama policija.

Koje će dokazne radnje u konkretnom slučaju biti poduzete, faktično je pitanje i ovisi o konkretnim okolnostima svakog pojedinog slučaja, odnosno kaznenog djela u odnosu na koje se provode izvidi, kriminalističko istraživanje ili dokazne radnje, procjene policije i/ili državnog odvjetnika o potrebi provođenja pojedinih izvida i dokaznih radnja, svrsi provođenja pojedinih izvida ili dokaznih radnja usmjerenih ka konačnom cilju, odnosno utvrđivanju svih važnih činjenica i zakonitom prikupljanju dokaza potrebnih za donošenje državnoodvjetničke odluke.

Od svih u Zakonu o kaznenom postupku propisanih dokaznih radnja koje su ovlaštenu provesti državni odvjetnik, istražitelj ili policija zakonodavac samo jednu dokaznu radnju propisuje kao obligatornu dokaznu radnju, koja mora biti provedena prije dovršetka istrage (članak 233. ZKP-a), odnosno prije podizanja optužnice (članak 341. stavak 4. ZKP-a), i to dokaznu radnju ispitivanja okrivljenika.

Tako je odredbom članka 341. stavka 4. Zakona o kaznenom postupku izričito propisano da prije podizanja optužnice okrivljenik mora biti ispitan, osim ako je u optužnici predloženo suđenje u odsutnosti.

Druga je moguća iznimka postupak prema okrivljenicima s duševnim smetnjama. Međutim i u tom postupku, sukladno odredbi članka 550. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku, postoji obveza državnog odvjetnika da prije podizanja optužnice, uz prisutnost vještaka i branitelja, pokuša ispitati okrivljenika. Optužnicu bez ispitivanja okrivljenika moguće je podići samo ako ga se zbog raspravne nesposobnosti ne može ispitati.

¹⁶ Čl. 208. normira prikupljanje obavijesti od građana, čl. 208.a normira ispitivanje osumnjičenika, a čl. 208.b normira prikupljanje obavijesti od osoba zatečenih na mjestu počinjenja kaznenih djela s elementima nasilja ili kaznenog djela koje predstavlja prijetnju javnoj sigurnosti.

Ispitivanje osumnjičenika do stupanja na snagu sedme novele Zakona o kaznenom postupku bio je ovlašten provesti isključivo državni odvjetnik, ili istražitelj po njegovu nalogu, a nikako policija.

Ovo pak znači da bi do posljednje izmjene Zakona o kaznenom postupku ispitivanje osumnjičenika koje bi provela policija bilo nezakoniti dokaz. U dosadašnjoj praksi nisu zabilježeni takvi slučajevi.

Člankom 208. i 208.a Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kaznenom postupku (NN 70/17) dana je ovlast policiji da provodi ispitivanje osumnjičenika te takva radnja, ukoliko je provedena na zakonom propisani način te uz pretpostavku da su osumnjičeniku prethodno dana sva potrebna upozorenja o njegovim pravima, kao i da mu je stvarno omogućeno da realizira ta svoja prava, predstavlja dokaz u postupku. Budući da ta odredba stupa na snagu 1. prosinca 2017., u ovom trenutku nije moguće govoriti o praktičnim iskustvima i stvarnim učincima takva zakonskog rješenja jer ih za sada nema, ali je sasvim sigurno da će se ta nova ovlast koju zakon daje policiji u znatnoj mjeri odraziti na rad državnog odvjetnika. Očekuje se da će ta zakonska izmjena, uz moguće predviđive teškoće u počecima primjene, imati pozitivni učinak i ubrzati prikupljanje dokaza u pretkaznenom postupku, uz pretpostavku da ispitivanje provode dobro educirani policijski službenici. Ukoliko bi se utvrdilo da je prilikom ispitivanja osumnjičenika koje provodi policija bilo propusta, odnosno da ono nije provedeno na zakonom propisani način, takvo postupanje imalo bi za posljedicu ne samo nemogućnost korištenja takva ispitivanja kao dokaza u postupku nego bi, zbog primjene teorije plodova otrovne voćke, bila upitna i mogućnost korištenja svih drugih dokaza do kojih se došlo temeljem takva ispitivanja.

Treba istaknuti da se policijsko ispitivanje osumnjičenika propisano člankom 208. i 208.a noveliranog Zakona o kaznenom postupku odnosi na postupanje policije u najranijoj fazi postupka, odnosno u fazi kriminalističkog istraživanja, koje, ako je provedeno na zakonit način, može biti dokaz u postupku te takvo ispitivanje osumnjičenika nikako ne treba poistovjetiti s dokaznom radnjom ispitivanja okrivljenika propisanom člankom 272.-282. Zakona o kaznenom postupku. Dokazne radnje i dalje može provoditi državni odvjetnik, odnosno po njegovu nalogu istražitelj, ali nikada policija.

Jedno od važnijih pitanja koje će se pojaviti u postupanju policije vezano za nove ovlasti propisane člankom 208. Zakona o kaznenom postupku bit će pitanje u kojem trenutku građanin od kojeg se prikupljaju obavijesti postaje osumnjičenik.¹⁷

¹⁷ Čl. 202. st. 2. t. 1. normira osumnjičenika kao osobu u odnosu na koju postoje osnove sumnje da je počinila kazneno djelo i protiv koje policija ili državno odvjetništvo poduzimaju radnje radi razjašnjenja te sumnje. O istraživanju policijske prakse u provođenju obavijesnih razgovora vidi: Ivičević Karas, E.; Burić, Z.; Bonačić, M.: Prava obrane u različitim stadijima hrvatskog kaznenog postupka: rezultati istraživanja prakse, HLJKPP, br. 2/16, str. 509–545.

Treba naglasiti da je to faktično pitanje svakog pojedinog slučaja, na koje odgovor ne može dati državni odvjetnik, nego je ta ocjena isključivo u domeni policijskih službenika koji u konkretnom slučaju postupaju i koji imaju dovoljno znanja i raspoložu potrebnim vještinama za takvu procjenu.

Može se očekivati da će policija ispitivanja osumnjičenika provoditi uspješno i zakonito i time u stanovitoj mjeri olakšati i ubrzati rad državnog odvjetnika.

S tim u vezi u proteklih nekoliko godina ostvarena je vrlo uspješna suradnja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske i Ministarstva unutarnjih poslova Ravnateljstva policije usmjerena na permanentnu stručnu edukaciju policijskih istražitelja, ali i drugih policijskih službenika.

Tako je na Policijskoj akademiji održano više stručnih radionica namijenjenih policijskim istražiteljima iz svih policijskih uprava u Republici Hrvatskoj, na kojima su kao predavači i voditelji radionica sudjelovali državni odvjetnici. Cilj radionica bio je ne samo upoznavanje policijskih službenika sa zakonodavnim okvirima provođenja pojedinih dokaznih radnja nego su im na praktičnim primjerima predstavljena iskustva i teškoće s kojima se, zastupajući optužbu pred sudom, susreću državni odvjetnici u slučaju da su dokazne radnje provedene manjkavo i na nepravilan način.

Iako su na održanim radionicama obuhvaćeni pravni aspekti svih dokaznih radnja, posebna pažnja posvećena je dokaznoj radnji ispitivanja okrivljenika i svjedoka.

Nema nikakve dvojbe da policijski službenici imaju potrebna stručna znanja i vještine, tehnička sredstva, kao i bogato iskustvo u provođenju nekih dokaznih radnja, primjerice očevida, privremenog oduzimanja predmeta, uzimanja otisaka papilarnih linija. Međutim stupanjem na snagu važećeg Zakona o kaznenom postupku i uvođenjem tužiteljske istrage policijskim službenicima, i to istražiteljima, prvi je put omogućeno da po nalogu državnog odvjetnika provode dokazne radnje ispitivanja osumnjičenika i svjedoka.

4. O PROVEDBI DOKAZNIH RADNJA OD STRANE POLICIJSKOG ISTRAŽITELJA

Člankom 202. stavkom 2. točkom 23. Zakona o kaznenom postupku istražitelj je definiran kao osoba koja je, prema posebnom propisu donesenom na osnovi zakona, ovlaštena provoditi dokazne radnje. U odnosu na policijske istražitelje ti su posebni propisi Zakon o državnom odvjetništvu i Zakon o policijskim poslovima i ovlastima.¹⁸

¹⁸ Istražitelj je subjekt kaznenog postupka čija se uloga ogleda u poduzimanju dokaznih radnja, ali po nalogu državnog odvjetnika. Istražitelj i djelokrug njegova rada određen je kao

Člankom 64. stavkom 2. Zakona o državnom odvjetništvu propisano je da godišnju listu istražitelja sačinjava županijski državni odvjetnik za područje svoje nadležnosti, dok je odredbom članka 2. stavke 2. točke 12. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima istražitelj definiran kao policijski službenik kojeg, uz prethodno pribavljeno mišljenje Glavnog državnog odvjetnika, imenuje glavni ravnatelj policije.

Premda bi se čitanjem tih zakonskih norma moglo zaključiti da je postupak sačinjavanja godišnje liste istražitelja jednostavan, donošenju liste istražitelja prethodi niz radnja i državnog odvjetništva i policije.

Naime u praksi se postupak odvija tako što čelnici policijskih uprava predlažu glavnom ravnatelju policije imenovanje istražiteljima onih policijskih službenika za koje ocjenjuju da imaju potrebna stručna znanja, sposobnosti i iskustva za obavljanje određenih dokaznih radnja. Glavni ravnatelj policije na temelju dostavljenih prijedloga, ali i drugih saznanja kojima raspolaže, procjenjuje tko od predloženih policijskih službenika može uspješno obavljati poslove istražitelja te takvu svoju listu dostavlja Glavnom državnom odvjetniku. Glavni državni odvjetnik tu listu dostavlja županijskim državnim odvjetnicima, od kojih traži njihovo mišljenje i očitovanje o tome postoje li s obzirom na saznanja kojima državni odvjetnik raspolaže zapreke da predloženi policijski službenik bude uvršten na godišnju listu istražitelja. Županijski državni odvjetnici prije konačnog očitovanja Glavnom državnom odvjetniku održavaju konzultacije s načelnicima policijskih uprava sa svojeg područja, traže mišljenje svojih zamjenika, ali i mišljenje općinskih državnih odvjetnika sa svojeg područja, s obzirom na to da istražitelji postupaju po nalogima državnih odvjetnika, pa oni imaju neposredna saznanja o kvaliteti i načinu dosadašnjeg rada predloženih istražitelja.

Tek ako se u prethodno opisanom postupku utvrdi kako nema zapreke da određeni policijski službenik¹⁹ bude uvršten na listu istražitelja, Glavni dr-

opća ovlast poduzimanja dokaznih radnja, za istražitelja policijskog službenika, ili ovlast poduzimanja dokaznih radnja u predmetima određenih kaznenih djela, za istražitelja za određena kaznena djela. Državni odvjetnik nalogom povjerava provođenje dokaznih radnja istražitelju. U nalogu određuje istražitelja s obzirom na predmet istraživanja i posebne propise, radnje koje se imaju provesti, a može dati i druge naloge kojih se istražitelj mora držati. Istražitelj je dužan postupati po nalogu državnog odvjetnika (čl. 219. st. 2.), a prema potrebi može obaviti i druge dokazne radnje koje stoje u svezi s dokaznim radnjama koje su mu naložene ili iz njih proistječu (čl. 220. st. 2.). O rezultatima provedenih radnja mora u što je moguće kraćem roku izvijestiti državnog odvjetnika. Za istražitelja za pojedina kaznena djela važne su odredbe čl. 22. Zakona o carinskoj službi (NN 68/2013) za carinskog službenika, za poreznog službenika čl. 28. Zakona o Poreznoj upravi (NN 25/2012) i za vojnog policajca čl. 111. Zakona o obrani (NN 73/12).

¹⁹ ZKP u čl. 37. određuje da se pravila o izuzeću suca i sudaca porotnika primjenjuju i na državne odvjetnike i osobe koje su na temelju Zakona o državnom odvjetništvu ovlaštene zastupati državnog odvjetnika u postupku, istražitelje, zapisničare, tumače i stručne osobe,

žavni odvjetnik daje svoju prethodnu suglasnost glavnom ravnatelju policije, nakon čega županijski državni odvjetnici donose godišnju listu istražitelja.²⁰

Učinkovitost kaznenog progona uvelike ovisi o zajedničkom permanentnom radu državnog odvjetnika i policije, pri čemu je od iznimne važnosti stvaranje dobrih međusobnih profesionalnih odnosa, odnosa međusobnog povjerenja, ali i što preciznije definiranje i razgraničenje ovlasti i odgovornosti obaju subjekata. Međusobni odnosi policije i državnog odvjetnika samo su u manjoj mjeri regulirani zakonima, i to Zakonom o kaznenom postupku, Zakonom o policijskim poslovima i ovlastima i Zakonom o državnom odvjetništvu.

Tako je odredbom članka 63. Zakona o državnom odvjetništvu regulirano postupanje državnog odvjetnika i policije u slučaju provođenja izvida i dokaznih radnja, a člankom 65. Zakona o državnom odvjetništvu postupanje državnog odvjetnika u slučaju izdavanja naloga istražitelju. Radi se o odredbama koje samo preciziraju one odnose državnog odvjetnika i policije koji su već regulirani Zakonom o kaznenom postupku, dakle o postupovnim odredbama, za koje mnogi praktičari smatraju da im u Zakonu o državnom odvjetništvu nije mjesto jer su već sadržane u odredbama Zakona o kaznenom postupku.

Odredba članka 64. Zakona o državnom odvjetništvu odnosi se na sačinjavanje godišnje liste istražitelja kojima se u prethodnom postupku može povjeriti provođenje pojedinih dokaznih radnja. Taj se postupak odvija na već opisani način.

ali i na vještake (osim ako za njih nije što drugo određeno prema članku 311. ZKP-a). O izuzeću istražitelja, zapisničara, tumača, stručne osobe i vještaka koji sudjeluju u istrazi koju provodi sudac istrage (čl. 225. st. 5.) odlučuje taj sudac. Kad radnju provodi sud, o izuzeću istražitelja, zapisničara, tumača, stručne osobe i vještaka odlučuje vijeće, predsjednik vijeća ili sudac. O izuzeću osoba koje su na temelju Zakona o državnom odvjetništvu ovlaštene da ga zastupaju u kaznenom postupku, istražitelja, zapisničara, tumača, stručne osobe i vještaka prije podizanja optužnice, odlučuje državni odvjetnik. Čim istražitelj i druge osobe koje sudjeluju u istrazi koju provodi državni odvjetnik doznaju da postoji koji od razloga za izuzeće, dužni su o tome izvijestiti državnog odvjetnika i predložiti mu svoju zamjenu. Kad osoba dozna da postoji razlog za njezino izuzeće, dužna je odmah obustaviti svaki rad na predmetu, a ako je riječ o otklonu, može do donošenja odluke državnog odvjetnika poduzimati samo one radnje za koje postoji opasnost od odgode.

²⁰ Važno je napomenuti i da će, prema čl. 67. st. 3. ZDO-a, ako je kaznena prijava podnesena protiv policijskog službenika, državni odvjetnik sam provesti istragu, a ako se istraga ne provodi, provest će sam potrebne dokazne radnje koje su svrhovite za odlučivanje o podizanju optužnice. Tako će državni odvjetnik postupiti i u slučaju kad je prijava podnesena protiv druge službene osobe koja je ovlaštena i dužna otkrivati i prijavljivati kaznena djela za koja se progoni po službenoj dužnosti. Kod poduzimanja hitnih dokaznih radnja (čl. 212. st. 3. ZKP-a) policija ih nema pravo samostalno poduzeti ako je hitne dokazne radnje potrebno poduzeti prema osobi koja je ovlaštena i dužna otkrivati i prijavljivati kaznena djela za koja se progoni po službenoj dužnosti. U takvim situacijama policija mora odmah obavijestiti državnog odvjetnika, koji donosi odluku o tome hoće li sam provesti tu radnju ili će za njezinu provedbu ovlastiti istražitelja.

Kako je Zakon o državnom odvjetništvu donesen 2009. godine (NN 153/09), uz nekoliko izmjena (NN 116/10, 145/10, 57/11, 130/11, 72/13 i 82/15), može se zaključiti da sada važeće odredbe nisu u dovoljnoj mjeri pratile izmjene Zakona o kaznenom postupku. Te se izmjene neminovno odnose i na zajednički rad i na postupanje državnog odvjetništva i policije. Zbog toga se pokazuje potrebnim redefinirati pojedine odredbe Zakona o državnom odvjetništvu, odnosno potreba za donošenjem novog Zakona o državnom odvjetništvu, usklađenog s gore navedenim zakonodavnim izmjenama. To je posebno potrebno kad se imaju u vidu najnovije izmjene Zakona o kaznenom postupku.

5. NEKA PRAKTIČNA PITANJA PRIMJENE ODREDBA SEDME NOVELE ZAKONA O KAZNENOM POSTUPKU

Jedno od pitanja koje su na stručnim radionicama nerijetko postavljali policijski službenici bilo je može li policija, sukladno novim ovlastima propisanim novim člancima 208., 208.a i 208.b Zakona o kaznenom postupku, ispitivati osumnjičenika za kojeg postoje osnove sumnje da je počinio kazneno djelo iz nadležnosti županijskog državnog odvjetništva ako se istodobno ima u vidu odredba članka 69. Zakona o državnom odvjetništvu.

Uzrok je to što je odredbom članka 208. dana ovlast policiji da provodi ispitivanje osumnjičenika bez dodatnih ograničenja, što bi značilo da policija ima ovlast ispitati u svojstvu osumnjičenika svaku osobu za koju postoje osnove sumnje da je počinila bilo koje, pa i najteže kazneno djelo, za koje se progoni po službenoj dužnosti.

S druge pak strane važeća odredba članka 69. Zakona o državnom odvjetništvu, koja se odnosi na posebnosti državnoodvjetničkih izvida i dokaznih radnja, nalaže državnom odvjetniku da u redovitom postupku, dakle u odnosu na sva kaznena djela za koja se provodi istraga, dokaznu radnju ispitivanja okrivljenika provodi sam.

Iako se to na prvi pogled može učiniti, ove norme nisu u suprotnosti. Razlog je to što ispitivanje osumnjičenika, koje tijekom policijskih izvida i kriminalističkog istraživanja provodi policija, može biti dokaz u postupku, ali nije dokazna radnja ispitivanja okrivljenika, koju, sukladno odredbama Zakona o državnom odvjetništvu i Zakona o kaznenom postupku, provodi državni odvjetnik ili po njegovu nalogu istražitelj, uz ograničenje propisano odredbom članka 219. stavka 3. Zakona o kaznenom postupku, prema kojem za kaznena djela iz nadležnosti županijskog suda državni odvjetnik dokaznu radnju ispitivanja okrivljenika ne može povjeriti istražitelju.²¹

²¹ Čl. 219. st. 3. „(3) Za kaznena djela iz nadležnosti županijskog suda provođenje dokazne radnje ispitivanja okrivljenika državni odvjetnik ne može povjeriti istražitelju.“

Ovo pak znači da je policija ovlaštena temeljem odredbe članka 208. Zakona o kaznenom postupku ispitati osumnjičenika za sva kaznena djela za koja se progoni po službenoj dužnosti te takvo ispitivanje, ako je zakonito provedeno, može biti dokaz u postupku, ali ono nije dokazna radnja ispitivanja okrivljenika koju je ovlašten poduzeti državni odvjetnik, a za kaznena djela iz nadležnosti općinskog suda po njegovu nalogu istražitelj, ali ne i policija.

Dosadašnja je praksa pokazala da je, uz savjetodavne ili koordinativne sastanke na kojima se dogovara i usmjerava postupanje i zajednički rad policije i državnog odvjetništva pri obradi konkretnih predmeta, uz činjenicu da su međusobni odnosi tek u manjoj mjeri regulirani zakonima, s ciljem preciziranja i određivanja oblika zajedničke suradnje, ali i preciziranja obveza i odgovornosti obaju subjekata, bilo potrebno donijeti Protokol o zajedničkom radu policije i državnog odvjetništva tijekom prethodnog i kaznenog postupka.

Protokolom su regulirana neka pitanja međusobne suradnje policije i državnog odvjetništva, a radi što učinkovitije primjene Zakona o kaznenom postupku, Zakona o državnom odvjetništvu, Zakona o uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminala i Zakona o policijskim poslovima i ovlastima.

Kako je Protokol potpisan još 2011., a cilj je njegova donošenja učinkovita primjena zakona koji su u međuvremenu u više navrata mijenjani, odredbe postojećeg Protokola nisu prilagođene ni brojnim zakonodavnim izmjenama koje su u međuvremenu uslijedile ni potrebama preciziranja i usklađivanja nekih tehničkih pitanja postupanja državnog odvjetništva i policije u svakodnevnom radu, slijedom čega su u tijeku radnje usmjerene prema formiranju radne skupine koju bi činili predstavnici Državnog odvjetništva Republike Hrvatske i Ministarstva unutarnjih poslova radi sačinjavanja novog Protokola o suradnji, koji će biti usklađen s važećim propisima i kojim će se regulirati brojna tehnička pitanja međusobnih odnosa policije i državnog odvjetništva.

S obzirom na to da je svrha postojećeg, ali i budućeg Protokola učinkovita primjena pojedinih zakona, primarno Zakona o kaznenom postupku u svjetlu sedme novele ZKP-a, državni odvjetnici očekuju da će se jedna od odredaba Protokola odnositi na obvezu policije da nakon provedenog ispitivanja osumnjičenika, koje provodi sukladno odredbi članka 208. Zakona o kaznenom postupku, u određenom roku sačini prijepis snimke ispitivanja te je dostavi državnom odvjetniku. Sačinjavanjem transkripta ispitivanja, iako on nije dokaz, u postupku bi se omogućilo učinkovitije i brže postupanje državnog odvjetnika u konkretnom predmetu, kojem za donošenje državnoodvjetničke odluke ne bi bilo nužno kao sada, nerijetko i u više navrata, pregledavati cjelovitu snimku ispitivanja, nego bi, naročito u predmetima u kojima se osumnjičenik ispituje na okolnosti više kaznenih djela i to ispitivanje traje dugo, državni odvjetnik na brži i jednostavniji način mogao donijeti odluku.

Jednako tako, imajući u vidu najnovije izmjene članka 207. Zakona o kaznenom postupku, prema kojima policija o poduzimanju izvida kaznenih djela

„pravovremeno“ obavještava državnog odvjetnika, jedno od tehničkih pitanja za koje se očekuje da će biti definirano novim Protokolom jest preciziranje pojma „pravovremenog“ izvješćivanja državnog odvjetnika, kako bi mu se omogućilo da što brže i učinkovitije poduzme potrebne radnje iz svojeg djelokruga poslova i svoje nadležnosti.²²

6. ZAKLJUČAK

Odnos između ovih dvaju tijela uvjetovan je ne samo zakonodavnim rješenjima nego i organizacijskim, kadrovskim i materijalnim uvjetima rada. Normativna rješenja određuju državno odvjetništvo i državnog odvjetnika kao tijelo i subjekt čija je primarna zadaća procesuiranje kaznenih djela i njihovih počinitelja, a policiju kao tijelo koje je u istraživanju kaznenih djela i njihovih počinitelja nadležno u okviru svojih ovlasti utvrditi odlučne činjenice i pribaviti dokaze te time omogućiti državnom odvjetniku uspješno vođenje kaznenog postupka. Taj zaključak proizlazi iz niza konkretnih rješenja ZKP-a, ali i iz drugih zakona koji normiraju rad i organizaciju tih dvaju tijela (Zakon o državnom odvjetništvu, Zakon o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta i Zakon o policijskim poslovima i ovlastima). Odnos između državnog odvjetništva i policije, uz normativni okvir koji ga uređuje, mora se temeljiti i na načelima partnerstva i povjerenja. Pojedini strani, ali i domaći autori ističu da bez takva odnosa nije moguć uspjeh u istraživanjima i dokazivanjima kaznenih djela. Tako Kalajdžijev²³ u pripremi reforme kaznenog postupka u Makedoniji također navodi da je jedna od zamki reforme postojećeg sustava istrage, koji se iz sudske transformira u državnoodvjetničku istragu, to da policija obavlja sav posao te da brojnost istraga, uvjetovana brojem počinjenih kaznenih djela, državnog odvjetnika stavlja u podređeni položaj prema policiji te da se on mora osloniti na rad policije, koju ne može uvijek i potpuno kontrolirati. Novosel i Pajčić²⁴ navode istraživanja njemačkih autora, koji ističu da u njemačkom prethodnom kaznenom postupku u većini predmeta, osim u onim najvažnijima, policija postupa samostalno i neovisno o državnom odvjetništvu, koje svoju ulogu ograničava na donošenje formalnih odluka o optuženju temeljem dokaza koje je policija prikupila. U suštini možemo za-

²² Čl. 207. st. 3. „O poduzimanju izvida kaznenih djela policija će pravovremeno obavijestiti državnog odvjetnika. Ako državni odvjetnik obavijesti policiju da namjerava prisustvovati pojedinim izvidima ili mjerama, policija će ih provesti na način kojim mu se to omogućuje.“

²³ Kalajdžijev, G.: Glavne konceptualne razlike u reformi kriminalističke istrage u Hrvatskoj i Makedoniji, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, br. 2/11, str. 469–490, str. 476 i dalje.

²⁴ Novosel., D.; Pajčić., M.: Državni odvjetnik kao gospodar novog prethodnog kaznenog postupka, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2009, str. 427–474, str. 434 i dalje.

ključiti da postojeći model kaznenog progona i postupka nije provediv bez jasno uređenih odnosa između državnog odvjetnika i policije, koji uključuju i odgovornost za rezultate u području otkrivanja i dokazivanja kaznenih djela. Policija i državno odvjetništvo moraju djelovati usklađeno. Stoga pitanje tko je gospodar prethodnog postupka nije temeljno pitanje i odgovor na njega u osnovi nije presudan za uspjeh kaznenog progona. Temeljna je činjenica da ta dva tijela moraju djelovati usklađeno, sukladno zakonskim standardima i ulogama te promatrajući temeljne funkcije državnih tijela s aspekta podjele vlasti.

LITERATURA

1. Đurđević, Z.: Odluka Ustavnog suda RH o suglasnosti Zakona o kaznenom postupku s Ustavom, HLJKPP, br. 2/12, str. 409–438.
2. Đurđević, Z.: Rekonstrukcija, judicijalizacija, konstitucionalizacija, europeizacija hrvatskog kaznenog postupka V. novelom ZKP/08: prvi dio, HLJKPP, br. 2/13, str. 315–362.
3. Gluščić, S.: Izvidi kaznenih djela prema noveli Zakona o kaznenom postupku, HLJKPP, br. 2/2013, str. 613–630.
4. Ivičević Karas, E.; Burić, Z.; Bonačić, M.: Prava obrane u različitim stadijima hrvatskog kaznenog postupka: rezultati istraživanja prakse, HLJKPP, br. 2/16, str. 509–545.
5. Kalajdžijev, G.: Glavne konceptualne razlike u reformi kriminalističke istrage u Hrvatskoj i Makedoniji, Zbornik Pravnog fakulteta u Zagrebu, br. 2/11, str. 469–490.
6. Krapac, D.: Zakon o kaznenom postupku i drugi izvori hrvatskog kaznenog postupnog prava, III. – VI. izdanje, Narodne novine, Zagreb, 2006.
7. Ljubanović, V.: Aktualna pitanja državnog odvjetništva, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu (Zagreb), vol. 4, br. 2/1997.
8. Ljubanović, V.: Državno odvjetništvo - pitanja položaja i zadataka po novom ZKP-u s posebnim naglaskom na iskustva prakse, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu (Zagreb), vol. 7, br. 2/2000.
9. Novosel, D.; Pajčić, M.: Državni odvjetnik kao gospodar novog prethodnog kaznenog postupka, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu (Zagreb), vol. 16, broj 2/2009.
10. Pavišić, B.: Novi hrvatski Zakon o kaznenom postupku, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu, br. 2/2008, str. 489-602.
11. Tomašević, G.; Krapac, D.; Gluščić, S.: Kazneno procesno pravo: udžbenik za visoke škole, Narodne novine, Zagreb, 2016.
12. Zakon o kaznenom postupku (NN 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 - Odluka i Rješenje USRH, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17).
13. Zakon o policijskim poslovima i ovlastima (NN 76/09, 92/14).
14. Zakon o državnom odvjetništvu (NN 76/09, 153/09, 116/10, 145/10, 57/11, 130/11, 72/13, 148/13, 33/15, 82/15).

Summary

THE RELATIONSHIP BETWEEN THE POLICE AND THE STATE ATTORNEY'S OFFICE ACCORDING TO THE VII. AMENDMENT TO THE CPA

The paper analyses the relationship between the State Attorney's Office and the police in accordance with the VII. Amendment to the Criminal Procedure Act (NN 70/07). Along with an analysis of the existing normative solutions, the paper analyses the basic tasks of the police and the state attorney in criminal prosecution, as well as their mutual relationship as a prerequisite for the successful accomplishment of statutory tasks.

Keywords: state attorney, police, criminal procedure, cooperation